

af syge Mennesker, som have været tvungne over paa Fattigvæsenet og forgæves have henvendt sig til Hjælpekasserne. Der er jo en Grænse for, hvad Hjælpekasserne ere i Stand til at yde. Staten refunderer kun $\frac{1}{3}$ af et Beløb, stort 250,000 Kr., og Kommunerne rette sig i Almindelighed efter de Regler, der ere foreskrevne i Loven. Der er Kommuner, som ere demokratisk ledede, der have stillet sig humant paa dette Omraade. Jeg skal, som jeg har gjort tidligere, fremhæve, at enkelte Landkommuner ere gaaede i Spidsen her; vi have Landkommuner, der stille sig saa humant, at de helt have afskaffet Fattigvæsenet eller i hvert Fald forhindret, at der kom nye til Fattigvæsenet. Men det er kun enkelte Land- og Bykommuner, der have stillet sig saa humant overfor Hjælpekasserne, i Almindelighed kunne Hjælpekasserne ikke tilnærmelsesvis paa tage sig at løse denne store Opgave, det maa være Statens Sag at gøre det.

I sin Omtale af vort Forslag hævdede Flertallets ærede Ordfører, at man ved at vedtage det meget let kunde komme til at svække den personlige Ansvarsfølelse, og ingen kunde tage fejl af, at det ærede Medlem stillede sig om ikke fjendtlig saa i høj Grad afvisende overfor det centrale i det her foreliggende Forslag, nemlig dette, at de syge skulle have Helbredelsesmidler, og at de syges Slægtninge, naar de ere trængende, skulle kunne faa den fornødne Hjælp fra det offentlige, uden at dette betragtes som Fattighjælp. Det er Hovedsagen. Spørgsmaalet er saa, om det virkelig er sandt, hvad det ærede Medlem vil paastaa, at man derved skulde svække Ansvarsfølelsen. Jeg tror det ikke, thi der er Brug for Ansvarsfølelsen, selv efter at dette og mange andre Forslag ere gennemførte. Det er der, naar Talen er om, at Arbejderne skulle assurere sig mod Følger af Arbejdsløshed, af Dødsfald, naar der er Tale om, at de ved Fagorganisationerne skulle beskytte sig mod, at Lønningerne nedsættes eller Arbejdstiden forlænges. Arbejderklassen, de smaa og fattige i Landet, maa nu yde saa betydelige Bidrag i Forhold til deres Indtægt til en Række af Organisationer, at ingen anden Samfundsklasse kan paavise Magen dertil. Den Hjælpsomhed, som ofte advises fra Arbejderklassens Side overfor deres Kammerater trods Arbejdernes ofte ringe økonomiske Evne, staar fuldt ud Maal med den, som advises af de øverste Samfundsklasser. Det blev meddelt mig forleden Dag, at Arbejderne ude paa Holmen

havde understøttet en Enke med 4 Børn i to Aar med 27 Kr. om Maanednen. Manden omkom ved et Ulykkestilfælde, som ikke faldt ind under Ulykkesforsikringsloven. Jeg tvivlede om, at det forholdt sig rigtigt med denne Hjælp, der jo var beundringsværdig, idet der var saa meget andet, den afdøde Kammerater skulde yde Hjælp til, men det viste sig at være rigtigt. Noget saadant kommer i Almindelighed ikke frem for Dagens Lys, det er Udslag af en Ansvarsfølelse og af en Næstekærlighed, som maaske ikke fandtes tidligere. Arbejderne sige: Vi ville undgaa, at den og den kommer under Fattigvæsenet eller tvinges til at henvende sig til de private om Hjælp, og saa hjælpe de hverandre. Det Forslag, her foreligger, er kun en videre Udvikling af Tanken om, at vi alle maa stille os solidariske med vore Medsøstre og Medbrødre, saa at Samfundet yder dem den Hjælp, de nødvendigvis trænge til.

Det ærede Medlem vil ikke kunne komme bort fra, at Forslaget Gennemførelse vil betyde en Stadfæstelse af det humane Princip, som er nedlagt i en Række af de sociale Love, som ere gennemførte, men ganske vist paa Trods af Konservatismen, og kun gennemførte derved, at Underklasserne stadig stærkere og stærkere have krævet at faa dem gennemførte. Jeg skal henvise til, at den nuværende Konseilspræsident, da vort Parti holdt sit 25-Aars Jubilæum, skrev en Artikel, hvori han fremhævede, at Socialdemokratiet havde været Saltet i vort Samfund, at det ved sin Kritik havde holdt Samfundet vaagent, og han erkendte, at uden denne Kritik vilde vi ikke være naaede saa langt i social Lovgivning, som vi ere naaede. Men selvfølgelig, alle disse Lovgivningsforanstaltninger vilde ikke være gennemførte alene ved os, idet vi jo ikke have været Flertal. Uden den Bundfældning i den store offentlige Mening af de humane Tankers Krav, som er foregaaet, vilde disse Love ikke have set Lyset. I Virkeligheden er det, der foreligger, kun at krone Huset, i alt Fald krone en Del af Huset, en Del af den sociale Bygning, som er rejst herhjemme i det sidste halvhundredte Aar. Og samtidig med, at man gennemfører et Forslag, som hjælper de syge og de meget trængende, vil man komme vore Kommuner til Hjælp, vore i økonomisk Henseende haardt forspændte Kommuner.

Det undrer mig, at der i denne Debat ikke er et eneste Medlem af Højre, som